

РЕШЕНИЕ

№ 10363

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12870** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 197, ал. 2, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) .

Образувано е по жалба на „Аркон Консулт“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК], подадена чрез адв. И. И., срещу Решение № ПО - 114/14.11.2025 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с изх. № С250022-023-0001877/04.07.2025 г. на публичен изпълнител към дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, като излага съображения идентични с изложените в жалбата по административен ред. Твърди, че при налагане на предварителни обезпечителни мерки органът трябва да се съобрази с целта на закона и принципа за съразмерност. Посочва, че не е мотивирано от органа същественото затруднение при събирането на очакваните задължения от ревизията, както и самият размер на предполагаемите задължения. Излага съображения и за нищожност на предприетите обезпечителни мерки, тъй като същите са наложени в противоречие с нормата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, поради обстоятелството, че законът не допуска налагането и продължаването на други предварителни обезпечителни мерки в случаите, когато вече има наложени такива. Твърди несъстоятелност на констатациите, които ревизиращият екип е направил в хода на ревизионното производство и които са изложени в мотивираното искане от 04.07.2025 г. и впоследствие възприети от публичния изпълнител при мотивиране на обжалваното Постановление. Излага опровергаващи

доводи свързани с изводите на ревизиращите довели до отказване на право на приспадане на данъчен кредит.

Претендира отмяна на Решение № ПО - 114/14.11.2025 г. и на потвърденото с него ПНПОМ.

Ответникът - директорът на ТД на НАП – С., чрез юрк. В., оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, като прецени оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

На 09.05.2025 г. е издадена заповед № Р-22002225002116-020-001, с която е възложена повторна ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения за корпоративен данък за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г., както и за ДДС за периода от 01.10.2021 г. до 31.10.2021 г.

Със заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия от 18.08.2025 г. е възложено ревизията да се извърши до 17.10.2025 г.

Ревизията е спряна със заповед за спиране № Р-22002225002116-023-001/08.10.2025 г. до приключване на производството по дело № 150/2024 г. на Апелативен съд С..

Междувременно с искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22002225002116-039-001/04.07.2025 г. е направено предложение до публичния изпълнител да бъдат наложени мерки за предварително обезпечаване на задълженията на „Аркон Консулт“ ЕООД, които ще бъдат установени в резултат на повторна ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22002225002116-020-001/09.05.2025 г. Посочен е очакваният размер на задължението – 739 031,53 лв. в това число главница – 499 164,41 лв. и лихва в размер на 225 062,56 лв.

Във връзка с искането публичният изпълнител е изготвил справки в информационните системи на НАП, ТР и И., вследствие на които е установил, че ревизираното лице не притежава недвижимо имущество, няма данни за притежавани дружествени дялове в други дружества, няма данни за регистрирани МПС и има открити банкови сметки. Установил е и, че ревизираното дружеството има публични задължения в големи размери по ИД №[ЕИК]/2025 г.

На 04.07.2025 г. е издадено ПНПОМ изх. № С250022-023-0001877/04.07.2025 г., с което е наложен:

- запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в Ю. БЪЛГАРИЯ АД за сумата от 729031.52 лв.

Същото е мотивирано с това, че ревизираното дружество не притежава достатъчно ДМА, които могат да обезпечат задължението, а и при извършените от ревизиращия екип и публичния изпълнител проверки в ИС на НАП не са установени данни за наличие на такива, което води до обосноваване извод, че задълженията няма да могат да бъдат събрани или събирането им ще бъде затруднено.

Горното ПНПОМ е обжалвано и потвърдено с Решение № ПО-114/14.11.2025 г. на директора на ТД на НАП С.. Административният орган е изложил мотиви, че ПНПОМ е издадено от компетентен орган, съгласно правомощията, определени в чл. 167 от ДОПК, както и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и с посочените в същата норма задължителни реквизити. Отбелязано е, че предварителното обезпечение е наложено в рамките на законосъобразно образувано и неприключило ревизионно производство. Приел е, че публичния изпълнител е надлежно сезиран и е налице хипотезата, визирана в нормата на чл. 121, ал. 1 от

ДОПК. Решаващият орган е приел, че налагането на предварителните обезпечителни мерки е необходимо, тъй като не са налице данни за налични и индивидуализирани активи на жалбоподателя, които да се използват за обезпечение на бъдещите задължения, а очакваният размер на задълженията е в големи размери. Посочено е още, че при предприемане на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност по отношение размера на предполагаемото задължение и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Изяснена е правната възможност за замяна на наложените обезпечителни мерки с друго равностойно обезпечение по реда на чл. 199 от ДОПК, възможността дружеството да предложи пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, както и законната възможност съгласно чл. 229 от ДОПК за разрешаване на неотложни плащания. Обсъдено е, че в конкретния случай не са налице основанията, предвидени в чл. 208 от ДОПК, за отмяна на наложените обезпечителни мерки. Решаващият орган е отговорил и на възраженията на жалбоподателя, досежно липсата на мотиви при издаване ПНПОМ, съразмерността на предприетата обезпечителна мярка, както и нищожността на същата. Не са разгледани възраженията, касаещи извършваната ревизия, като са изложени мотиви защо в конкретната хипотеза липсва основание за произнасяне относно констатациите на ревизиращия екип.

С изложените съображения решаващият орган е приел подадената до него жалба за неоснователна и я е оставил без уважение.

Решение № ПО-114/14.11.2025 г. е връчено на жалбоподателя на 25.11.2025 г.

Жалбата срещу него е депозирана на 02.12.2025 г.

С определение № 39096 от 03.11.2025 г., постановено по адм. дело № 11384/2025 г. по описа на Административен съд София – град е продължен срока на наложените с ПНПОМ изх. № С250022-023-0001877/04.07.2025 г. обезпечителни мерки до приключване на ревизионното производство.

При тази фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо интерес от обжалване и при изчерпан административен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 197, ал. 1 от ДОПК, а именно директорът на ТД на НАП – С. и рамките на неговите правомощия. В случая оспореното решение е подписано „за директор“ от Ц. С., като по делото е представена заповед от 06.11.2025 г., съгласно която същата е оправомощена да изпълнява правомощията на директор на ТД на НАП – С.. Издадено е и при спазване на административнопроизводствените правила и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролирания с обжалваното решение акт, а именно потвърденото ПНПОМ.

Следва да се съобрази, че основанията за отмяна на наложената обезпечителна мярка са уредени в чл. 197, ал. 3 от ДОПК.

Съобразно посочената разпоредба основанията за отмяна на обезпечителната мярка са както следва: 1. ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2 ако не съществува изпълнително основание или 3. ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

В конкретния случай безспорно не е налице първото обуславящо отмяната на ПНПОМ условие, доколкото не беше представено предвиденото в чл. 197, ал. 3 от ДОПК обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа.

Не са налице и останалите основания за отмяна.

В случая оспорените обезпечителни мерки са такива по чл. 121, ал. 1 от ДОПК – предварителни, наложени в хипотеза на възложено и неприключило ревизионно производство, поради което при проверката на материалната законосъобразност на Решение № ПО-114 и на потвърденото с него ПНПОМ, съдът следва да прецени дали са спазени изискванията за налагане, предвидени в нормата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни

обезпечителни мерки. Упражняването на това административно правомощие е обусловено от наличието на следните предпоставки: 1. мерките да са обосновани с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето; 2. вследствие на евентуалното извършване на такива сделки, събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски да има вероятност да бъде невъзможно или значително затруднено.

Според възприетото в съдебната практика тълкуване на чл. 121, ал. 1 от ДОПК изпълнението на публичното задължение е невъзможно, когато ревизираното лице, към датата на изпълнението, не разполага с достатъчно активи, които да служат като средство за събирането му. Изпълнението е сериозно затруднено, ако макар стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на очакваните задължения, видът на първите или правното им положение е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване т.е. те не са ликвидни.

В конкретния случай обоснована се явява преценката на публичния изпълнител за наличие на необходимост от предварително обезпечаване на подлежащите на установяване публични вземания, доколкото имущественото състояние на задълженото лице не покрива размера на очакваното публично задължение. Жалбоподателят не твърди, а и не се установява същият да притежава друго имущество, освен банковите сметки, по които е наложена ПОМ – запор. За да пристъпи към налагането на посочените обезпечителни мерки, публичният изпълнител правилно е приел, че няма данни за налични други активи, които биха обезпечили бъдещите задължения на лицето. Следва да се отбележи, че при действието на чл. 199, ал. 1 от ДОПК това обстоятелство не рефлектира върху законосъобразността на процесното ПНПОМ, т.к. в случай, че наложеният с постановлението запор върху банкови сметки на жалбоподателя затруднява дейността му, законодателят е предвидил възможността същият да се възползва от замяна на наложените обезпечителни мерки с друго равностойно обезпечение.

На следващо място, преценката за правомерност на наложените обезпечителни мерки следва да се направи и с оглед нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, според която обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В тази насока следва да се посочи, че по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. След като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител законосъобразно е постановил оспорените обезпечителни мерки.

Административният орган коректно е посочил фактическото и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено. Наложеният предварителни обезпечителни мерки са необходими с оглед установените публични задължения от страна на ревизираното лице.

Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от

ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 от ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето.

Въпреки това, целта на производството по обезпечаване на публичните задължения е да защити интереса на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. Чрез обезпечението в пари, банкова гаранция или държавни ценни книжа държавата най-бързо и лесно би се удовлетворирила в сравнение с останалите предвидени обезпечителни мерки, в това число запор върху дружествени дялове, като в случая е наложен запор върху банковите сметки на жалбоподателя. Друг е въпросът, че видно от събраните доказателства, лицето не разполага с друго движимо или недвижимо имущество, върху което да бъде наложено обезпечението, поради което и процесният запор се явява единствената възможна обезпечителна мярка. Това обстоятелство не е опровергано в хода на съдебното производство.

В случая, както публичният изпълнител, така и съдът, в производството по чл. 197 от ДОПК, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи. В тази връзка правилно решаващият орган не е разгледал възраженията, касаещи извършваната ревизия. Идентични възражения жалбоподателя навежда и с жалбата си до съда, който също не следва да се обсъждат. Преценката на публичния изпълнител в обезпечителното производство се ограничава до избор на съразмерна обезпечителна мярка, а проверката на съда - до това дали публичният изпълнител е упражнил оперативната си самостоятелност правилно, като държи сметка за принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. Освен това законът държи сметка и за защита интересите на ревизираното лице като му дава възможност по чл. 229, ал. 1 от ДОПК да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за липса на мотиви на обезпечителна нужда. Налагането на предварителни обезпечителни мерки е изключение от общото правило – обезпечаване се не установено и изискуемо публично вземане, а само очаквано такова. Публичният изпълнител е обвързан с посочения в искането предполагаем размер, т.е. в това отношение действа в условията на обвързана компетентност. Окончателният размер на публичните вземания ще бъде установен едва с влизането в сила на ревизионния акт. Възраженията на жалбоподателя във връзка с ревизионното производство по отношение наличието и размера на предполагаемото вземане, са неотнормими към настоящия спор. Обезпечителната нужда се доказва от факта на разпореджането със суми по банковите сметки, което би препятствало събирането на бъдещото предполагаемо вземане.

Неоснователни са и доводите във връзка с нарушаване на установените в АПК правни принципи и конкретно принципът за съразмерност, прокламиран в чл. 6, ал. 5 от цитирания кодекс. Негово проявление са разпоредбите на чл. 195, ал. 7 и чл. 197, ал. 3 от ДОПК в контекста на основанията по чл. 121, ал. 1 от ДОПК, които съдът намира, че не са нарушени. В тази връзка следва да се

отчете и балансът между частния интерес и защитата на публичния такъв, именно във връзка с който е наложено процесното ПНПОМ.

Неоснователно жалбоподателят твърди и нищожност на предприетата обезпечителна мярка, позовавайки се на разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК и посочвайки, че на жалбоподателя вече е наложена обезпечителна мярка с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0001792/26.06.2025 г. и с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0000341/07.02.2025 г. С оглед представените по делото доказателства се установява, че в конкретното ревизионно производство действие произвежда само обезпечителната мярка, предприета с процесното постановление от 04.07.2025 г. Обезпечителните мерки наложени в Постановлението от 26.06.2025 г. са отменени, видно от приложеното Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С250022-024-0051360/03.07.2025 г., а обезпечителните мерки наложени в Постановлението от 07.02.2025 г. са произвели действието си при предходната ревизия.

В обобщение на изложеното съдът намира, че в хода на налагане на предварителните обезпечителни мерки не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел. При постановяване на процесното постановление и потвърждаващото го решение са били налице всички законови предпоставки на чл. 121, ал. 1 от ДОПК. При определяне на техния вид и обем са съобразени размера на предполагаемото задължение, имущественото състояние на ревизираното лице, обезпечителната нужда, както и доколко налагането на обезпечителни мерки ще затрудни дейността на ревизираното лице. По изложените съображения жалбата като неоснователна, следва а бъде оставена без уважение, а оспореното решение - потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено за сумата от 102,26 евро, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения на основание чл. 197, ал. 2, вр. чл. 121, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София - град, III отделение, 66-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Аркон Консулт“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК], срещу Решение № ПО - 114/14.11.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., с което е потвърдил Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С250022-023-0001877/04.07.2025 г. на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК

ОСЪЖДА „Аркон Консулт“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите разноси за настоящата инстанция в размер на 102,26 евро. На основание чл. 197, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: